

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

judecând în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 05 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 martie 2015, declarat de avocatul Alexandr Olșanski, în numele inculpatului

Breahnă Dorel Tudor, născut la 30 mai 1999, originar și locuitor al or. Soroca, str. A. Mateevici, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>28 mai 2014 – 05 ianuarie 2015,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>03 februarie 2015 – 11 martie 2015,</i>
	<i>29 mai – 08 septembrie 2015;</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 05 ianuarie 2015, Breahnă Dorel a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal la 3 luni închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

De la Breahnă N. s-a încasat în beneficiul lui Asaula E. prejudiciul material de 3000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada de timp a toamnei anului 2013 - iernii anului 2014, Breahnă D., având acces liber în locuința Elenei Asaula, situată în or. Soroca, str. D. Cantemir 4, ap. 67, în coautorat cu minorul Elisavenco Nichita, a.n. 2001, care n-a atins vârsta de tragere la răspundere penală (13 ani), prin deschiderea forțată a ușii unui dulap din domiciliul sus indicat, a sustras pe ascuns 3000 lei.

Instanța a reținut că în cadrul urmăririi penale inculpatul a recunoscut vina integral, însă în ședința de judecată a indicat că o recunoaște parțial, iar ulterior a declarat că nu recunoaște vina.

El a relatat că Elisavenco Nichita a luat bani din apartamentul bunicii sale, în prezența sa, de circa 3 ori. El doar i-a arătat acestuia cum să deschidă dulapul. În prezența sa Elisavenco N. a luat aproximativ 600 de lei, în bancnote a câte 200 lei, bani care îi cheltuiau împreună în bar, jucând biliard și tenis de masă. Ideea de a sustrag banii i-a aparținut lui Elisavenco N., în timp ce bunica sa nu era acasă. Deși și-a dat seama că acesta lua banii fără permisiunea bunicii, nu a spus nimănui despre acest fapt, deoarece erau prieteni.

Totodată, instanța a relevat că vina inculpatului este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Asaula E. a declarat că nepotul ei Elisavenco N. și inculpatul sunt prieteni. La data de 20.02.2014 a depistat că în dulapul în care păstra banii au dispărut 3000 lei și 50 euro.

Martorul Elisavenco N., în cadrul urmăririi penale a declarat că locuia împreună cu bunica, părinții fiind plecați peste hotare. În toamna anului 2013, inculpatul i-a propus să meargă la saună, dar deoarece nu aveau bani, au hotărât să sustragă bani de la bunica sa, el arătându-i unde ultima păstrează banii și anume într-un dulap din camera ei. Prin forțarea ușii, inculpatul a deschis dulapul, unde se afla și o sacoșă albă, cu logoul „Orange”, în care se aflau 3 cărți mici cu diferite bancnote în lei, euro și ruble rusești. Inculpatul a luat două bancnote a câte 200 lei. Prin aceeași metodă, au tot luat câte 200 lei, în zile diferite, până când leii s-au terminat. În luna ianuarie 2014, aflându-se de unul singur acasă, a deschis dulapul ușii prin forțare și a sustras 50 euro, după care a mers la o bancă din centrul or. Soroca, unde a schimbat suma dată în lei, apoi i-au cheltuit.

Instanța de judecată a reținut că declarațiile inculpatului că nu ar fi comis infracțiunea incriminată sunt neveridice, deoarece vina lui se confirmă obiectiv prin declarațiile părții vătămate și a martorului Elisavenco N.

Pe lângă aceasta, inculpatul a recunoscut anterior vina integral, fiind audiat în prezența reprezentantului său legal, pedagogului și avocatului, care n-au invocat careva încălcări procesuale.

Astfel, poziția aleasă de inculpat în ședința de judecată este un mod de autoapărare, care vine în contradicție cu probele administrate.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, comisă de două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont că inculpatul nu a reparat benevol paguba pricinuită, că este minor, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai

puțin gravă, concluzionând oportun de a-i stabili pedeapsa cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei.

3. Avocatul Alexandr Olșanski a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, deoarece fapta nu a fost comisă de el.

Apelantul a invocat că probele administrate nu sunt suficiente pentru a-l recunoaște culpabil pe inculpat în comiterea faptei incriminate.

În afară de Elisavenco N., nu sunt martori.

De facto, inculpatul a recunoscut numai faptul că a văzut cum Elisavenco N. singur a luat banii din dulap, și că el cu Elisavenco N. cheltuiau banii sustrași.

În cadrul urmăririi penale Elisavenco N. își schimba depozițiile privind rolul său și al inculpatului în furtul banilor.

În cameră ei au intrat amândoi, dar banii din dulap i-a luat Elisavenco N.

Însă, depozițiile inculpatului au fost eronat interpretate de către instanța de judecată.

Nicidecum nu confirmă vina inculpatului faptul că el și-a dat seamă că banii sunt luați fără voia proprietarului, că el a asistat și a văzut cum Elisavenco N. a luat banii din dulap, că banii sustrași au fost cheltuiți de ei împreună, că inculpatul nu a comunicat nimănui despre luarea banilor de prietenul lui, deoarece incontestabil a fost dovedită numai prezența inculpatului în timpul sustragerii, ci nu participarea lui la săvârșirea faptei criminale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 martie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la examinarea cauzei s-a dat eficiență deplină prevederilor art. 26, 27, 93-101 Cod de procedură penală, instanța de fond a cercetat cauza multiaspectual, a apreciat probele administrate prin prisma pertinentei, concludenței și coroborării lor, just a constatat starea de fapt și de drept pe cauză și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului pe art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal.

Deși inculpatul a negat vina în comiterea furtului, vinovăția lui se întemeiază pe declarațiile părții vătămate Asaula E., date în instanța de fond și cercetate în instanța de apel, din care reiese, că nepotul său Elisavenco N. și inculpatul sunt prieteni. La 20.02.2014 a depistat că în dulapul în care păstra banii, lipseau 3000 lei și 50 euro.

Potrivit declarațiilor martorului Elisavenco N., date la urmărirea penală și cercetate în instanța de apel, rezultă că locuia împreună cu bunica, părinții fiind plecați peste hotare. În toamna anului 2013, inculpatul i-a propus să meargă la saună, dar deoarece nu aveau bani, au hotărât să sustragă bani de la bunica sa, el arătându-i unde ultima păstrează banii și anume într-un dulap din camera ei. Prin forțarea ușii, inculpatul a deschis dulapul, unde se afla și o sacoșă albă, cu logoul „Orange”, în care se aflau 3 cărți mici cu diferite bancnote în lei, euro și rube rusești. Inculpatul a luat două bancnote a câte 200 lei. Prin aceeași metodă, au tot luat câte 200 lei, în zile diferite, până când leii s-au terminat. În luna ianuarie 2014, aflându-se de unul singur acasă, a deschis dulapul ușii prin forțare și a sustras 50

euro, după care a mers la o bancă din centrul or. Soroca, unde a schimbat suma dată în lei, apoi i-au cheltuit.

Vina inculpatului este confirmată și prin procesul-verbal din 28.02.2014, prin care s-a cercetat locuința Elenei Asaula și anume dulapul de unde s-a sustras suma de 3000 lei și 50 de euro, procesul-verbal de confruntare din 31.03.2014, prin care inculpatul a recunoscut că într-adevăr a sustras împreună cu Elisavenco N. sume bănești de la Asaula E., procesul-verbal de confruntare dintre inculpat și Elisavenco N., prin care se confirmă faptul că inculpatul venea des, aproape în fiecare zi la Asaula E. acasă, unde se afla împreună cu Elisavenco N. și că ambii furau bani pentru distracții, pe care îi cheltuiau împreună.

Probele administrate combat argumentele inculpatului precum că el nu a sustras bani din casa părții vătămate.

Astfel, este neîntemeiată cerința apărării privind achitarea inculpatului din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

Martorul minor Elisavenco N. în cadrul audierii la urmărirea penală, a indicat la inculpat, că anume inculpatul a deschis ușa dulapului în care se aflau banii, de unde împreună cu inculpatul au luat de mai multe ori diferite sume de bani. Martorul minor a declarat, că i-a arătat inculpatului unde se păstrează banii, iar ultimul prin forțarea ușii a deschis dulapul, unde se afla pachetul în care erau banii, și de unde a luat suma de 400 lei, după care tot inculpatul a pus pachetul înapoi și a închis dulapul. A doua zi după aceasta inculpatul a venit la el și a luat iarăși prin aceeași metodă suma de 200 lei, mai târziu 500 lei. Apoi câteva zile el a mai luat sume diferite, și câte 500 lei de 4 ori. Faptul dat confirmă că inculpatul a sustras de mai multe ori sume de bani din dulap, în suma deplină indicată de partea vătămată, și combat argumentele inculpatului, precum că din dulap s-a luat o sumă mai mică.

Însăși inculpatul a confirmat indirect, dând declarații în instanța de apel, că a fost împreună cu Elisavenco N., când s-au luat banii din dulap, el a indicat că ia spus lui Elisavenco N. cum anume ar putea deschide ușa dulapului unde se aflau banii. Faptele date confirmă că inculpatul, împreună și prin înțelegere prealabilă, a sustras bani împreună cu Elisavenco N.

Totodată, în cadrul audierii sale în calitate de învinuit, inculpatul a recunoscut vina integral și a declarat că el personal a deschis ușa dulapului, iar Elisavenco N. a luat suma de 400 lei, după care tot inculpatul a închis-o. La fel a descris detaliat pachetul în care se aflau banii și conținutul acestuia. A mai indicat că ulterior, de mai multe ori au luat împreună cu Elisavenco N. bani în sumă de 200 lei, 300 lei și 400 lei.

În așa mod, urmează a fi respinse declarațiile inculpatului din instanța de fond și apel, că el nu a sustras bani, aceasta fiind o metodă a inculpatului de a se eschiva de la răspunderea penală. Sunt neîntemeiate argumentele apărării, că inculpatul a recunoscut vina integral, fiind sfătuit de procuror. Audierea inculpatului în calitate de învinuit a fost efectuată cu respectarea drepturilor acestuia, în prezența reprezentantului legal al inculpatului și avocatului A. Olșanski, ceea ce confirmă că inculpatul benevol a recunoscut vinovăția, asupra acestuia nefiind aplicată constrângere fizică sau psihică, fapt confirmat de inculpat.

Versiunea apărării privind nevinovăția inculpatului a apărut abia la faza judecării cauzei în instanța de fond.

Probele administrate combat argumentele enunțate în apelul declarat. Instanța de fond corect a statuat că probele cercetate confirmă, în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul a sustras bani din apartamentul părții vătămate împreună cu Elisavenco N.

Argumentarea făcută de prima instanță corespunde circumstanțelor cauzei și nu sunt temeiuri de a interveni în soluția adoptată pe cauză.

5. Avocatul Olșanski Alexandr a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

Recurentul a invocat că potrivit art. 427 Cod de procedură penală, decizia poate fi supusă recursului, când n-au fost întrunite elementele infracțiunii.

Ambele instanțe nu au argumentat de ce declarațiile minorului Elisavenco N. au fost considerate veridice, iar cele ale inculpatului – neveridice. Nu au fost înlăturate divergențele în declarațiile lui Elisavenco despre suma banilor furați.

Instanțele au interpretat eronat spusele inculpatului în cadrul urmăririi penale.

Faptul că inculpatul cunoaște cum să deschidă ușa dulapului și i-a spus lui Elisavenco cum ar putea deschide, ca și prezența lui în apartament când banii au fost luați de Elisavenco și cheltuiala ulterioară a banilor împreună cu ultimul, nu dovedesc obiectiv culpa lui și nu poate fi interpretat ca participarea inculpatului în sustragerea banilor în coautorat cu nepotul părții vătămate.

Probele examinate în ambele instanțe sunt neconcludente și insuficiente pentru a adopta sentința de condamnare. Ele nu formează un ansamblul probator al vinovăției inculpatului și nu combat argumentele din apel.

Nu s-a dovedit că inculpatul acționa în coautorat cu Elisavenco N. și personal participa în sustragerea pe ascuns a banilor din apartamentul părții vătămate. În urma cercetării judecătorești n-a fost confirmată incontestabil vina inculpatului.

Fiind bazată pe presupuneri și în principal pe declarațiile martorului Elisavenco, depuse în cadrul urmăririi penale și citite în prima instanță în absența lui, sentința din 05.01.2015 este ilegală și urmează a fi casată, ca și decizia atacată, întrucât în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii (*pct. 5 din decizie*).

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentul regăsit în recursul ordinar că în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, dar în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite în acest sens, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor lui, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Asaula E., martorului Elisavenco N., procesele-verbale de cercetare la fața locului din 28.02.2014, procesul-verbal de confruntare din 31.03.2014, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor circumstanțelor invocate de apărare atât în apel cât și în recursul ordinar (pct. 2 - 5 din decizie).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au estimat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, că recursul ordinar este unul neîntemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârilor atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Alexandr Olșanski împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 05 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 martie 2015, în privința inculpatului Breahnă Dorel Tudor, cu menținerea hotărârilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 septembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun